Pregaria.cat

Entrada

L'església buida

Quan acaba la missa, el mossèn, revestit amb els hàbits de la celebració, es col·loca a la porta del temple i va saludant la gent, comentant algunes coses i fins fent una mica de broma. Després va a la sagristia, mira d'endreçar-ho tot i, quan ha acabat, va a la capella del Santíssim per meditar i descansar una estona. L'església és buida i se sent, lluny, la remor del barri.

Com és que la major part de la gent que participa de l'Eucaristia són de la tercera edat? Sort que venen, i no són els mateixos de fa 10 anys, que molts ja no poden o han passat a la casa del Pare. I on són aquells joves de fa pocs anys, que venien amb guitarres i feien cantar la gent? Molts han marxat a cercar feina. Altres... són bona gent, i actius, sens dubte, però ja fa temps que no venen, ja no es casen i molts ni bategen els seus fills. En què hem fallat? Hem fet malament alguna cosa important? No és la primera vegada que es planteja aquesta pregunta, i no serà la darrera.

Molts ens hem fet aquestes preguntes. Les respostes també són abundants. Unes miren sobretot cap a l'interior de l'Església. Altres, cap a la cultura de vida que ens marca la societat. Resulta molt complex trobar respostes.

El mossèn es queda adormit, però no per gaire estona. El desvetllen els passos d'una velleta que entra amb una menuda llàntia encesa, la col·loca a prop de l'altar, diu unes paraules inintel·ligibles i va marxant cap a la sortida.

El mossèn s'alça, s'apropa a la senyora i li pregunta: *Què li demana a Déu amb aquesta llàntia?* Ella respon: *No res, tan sols li dic "Torno a casa a cuidar la meva germana, però em quedo aquí en aquesta flama".*

Ara el mossèn mira l'església i la torna a veure plena. No és qüestió de xifres, sinó d'amor i de fe.

Jesús Renau sj.